

PRESUDA SUDA

13. srpnja 1972. (*)

U predmetu C-48/71,

KOMISIJA EUROPSKIH ZAJEDNICA, koju zastupa njezin pravni savjetnik Armando Toledano-Laredo, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u uredu pravnog savjetnika Komisije Émilea Reutera, 4 boulevard Royal,

tužitelj,

protiv

TALIJANSKE REPUBLIKE, koju zastupa njezin veleposlanik Adolfo Maresca, u svojstvu agenta, uz asistenciju Pietra Peronacija, zamjenika državnog tužitelja, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u talijanskom veleposlanstvu,

tuženika,

povodom zahtjeva za utvrđenje da Talijanska Republika nije ispunila obveze koje ima na temelju Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice, a posebno njegova članka 171., time što nije provela presudu Suda od 10. prosinca 1968. u predmetu C-7/68, Komisija EZ-a / Talijanska Republika, Zb. 1968., str. 617. i sljedeće,

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, J. Mertens de Wilmars i H. Kutscher, predsjednici vijeća, A. M. Donner (izvjestitelj), A. Trabucchi, R. Monaco i P. Pescatore, suci,

nezavisni odvjetnik: K. Roemer,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

PRESUDU

- 1 Zahtjevom od 23. srpnja 1971. Komisija je na temelju članka 169. Ugovora podnijela Sudu tužbu u svrhu utvrđenja da Talijanska Republika, time što nije postupila u skladu s presudom od 10. prosinca 1968. u predmetu C-7/68, nije ispunila obveze koje ima na temelju članka 171. Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice.
- 2 U toj je presudi Sud utvrdio da Talijanska Republika, time što je nakon 1. siječnja 1962. i dalje naplaćivala progresivni porez propisan člankom 37. Zakona br. 1089 od 1. lipnja 1939. o izvozu predmeta od umjetničkog, povijesnog, arheološkog ili etnografskog značaja u druge države članice Zajednice, nije ispunila obveze koje ima na temelju članka 16. Ugovora o EEZ-u.
- 3 Iako je priznala da je obvezna poduzeti mjere radi provedbe te presude, Talijanska Republika navodi poteškoće koje je imala u vezi s parlamentarnim postupkom u svrhu ukidanja tog poreza i reformiranja sustava zaštite nacionalnog umjetničkog nasljeđa.

Te se mjere moraju nužno donijeti u obliku koji propisuje ustavni zakon i u skladu s postupcima propisanim tim zakonom.

Budući da se naplaćivanje poreza može okončati samo na temelju službenog ukidanja tog poreza i budući da je do kašnjenja u ukidanju došlo zbog okolnosti koje su izvan kontrole nadležnih tijela, Talijanska Republika smatra da se ne može zaključiti kako nije ispunila obveze na temelju članka 171. Ugovora.

- 4 Komisija tvrdi da su se nacionalne odredbe mogle ukinuti u kraćem roku bržim sredstvima.
- 5 Bez potrebe za ispitivanjem valjanosti tih argumenata, Sud smatra da je dovoljno napomenuti da je presudom od 10. prosinca 1968. potvrdno odgovorio na pitanje u sporu između talijanske vlade i Komisije o tome treba li porez o kojem je riječ smatrati porezom s istovrsnim učinkom kao izvozne carine u smislu članka 16. Ugovora.

Nadalje, drugom presudom, koju je donio 26. listopada 1971. u predmetu C-18/71, Eunomia / Talijanska Republika, Sud je izričito zaključio da zabrana sadržana u članku 16. proizvodi izravne učinke u nacionalnom pravu svih država članica.

- 6 Budući da je riječ o izravno primjenjivom pravilu Zajednice, tvrdnja da se njegovo kršenje može okončati samo donošenjem mjera koje su prema ustavu prikladne za ukidanje odredbe o uvođenju tog poreza značila bi da je primjena pravila Zajednice podređena pravu svake države članice, odnosno preciznije rečeno, da je primjena nemoguća ako se nacionalno pravo protivi tom pravilu.
- 7 U ovom je predmetu učinak prava Zajednice, koji je proglašen pravomoćnim u odnosu na Talijansku Republiku, zakonski primjenjiva zabrana nacionalnim tijelima da primjenjuju nacionalni propis koji je proglašen neusklađenim s Ugovorom i, ako to okolnosti zahtijevaju, obveza tih tijela da poduzmu sve odgovarajuće mjere kako bi omogućila potpunu primjenu prava Zajednice.
- 8 Postizanje ciljeva Zajednice zahtijeva potpunu primjenjivost pravila prava Zajednice koja su utvrđena samim Ugovorom ili proizlaze iz njime uspostavljenih postupaka, i to

istodobno i s jednakim učincima na čitavom području Zajednice, čemu države članice ne smiju postavljati prepreke.

- 9 Time što su u skladu s odredbama Ugovora Zajednici dodijelile prava i ovlasti, države članice nedvojbeno su ograničile svoja suverena prava i ne mogu se pozvati ni na jednu odredbu nacionalnog prava koja bi bila nadređena tom ograničenju.
- 10 Stoga valja zaključiti da Talijanska Republika, ne postupivši u skladu s presudom Suda od 10. prosinca 1968. u predmetu C-7/68, nije ispunila obveze na temelju članka 171. Ugovora.
- 11 U priopćenju od 4. srpnja 1972. tuženik je obavijestio Sud da se porez o kojem je riječ prestao naplaćivati i da su njegovi učinci uklonjeni od 1. siječnja 1962., datuma kada je trebalo obustaviti naplaćivanje dotičnog nameta.

Troškovi

- 12 Iz gore navedenog slijedi da je zahtjev Komisije bio osnovan.

Povreda obveza zbog kojih je upućen prigovor prestala je tek nakon dovršetka pisanog i usmenog postupka.

U tim okolnostima tuženiku treba naložiti snošenje troškova.

Slijedom navedenog,

uzimajući u obzir postupovne akte,

saslušavši izvještaj suca izvjestitelja,

saslušavši izlaganja stranaka,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice, a posebno njegov članak 171.,

uzimajući u obzir Protokol o Statutu Suda Europskih zajednica,

uzimajući u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica,

SUD

proglašava i presuđuje :

- 1. Prima se na znanje da je Talijanska Republika prestala kršiti obveze na temelju članka 171. Ugovora o EEZ-u s učinkom od 1. siječnja 1962.**
- 2. Tuženiku se nalaže snošenje troškova.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 13. srpnja 1972.

[Potpisi]

* Jezik postupka: talijanski

RADNI PRIJEVOD